

David Gemmell
KARALIUS ANAPUS VARTŲ
Fantastinis romanas

David Gemmell
neprilygstamas "PAŠALIEČIO" bei "VILKO
IRŠTVOS" autorius

Kitados šalis klestėjo, nes ją gynė žymiausi
Drenajų didvyriai. Bet dabar sostą užgrobė
tironas Ceska, priverstęs sau tarnauti Juodusius
Tamplierius ir kraupiuosius žmogžvėrius. Tenaka-
chanas - pusiau drenajas, pusiau nadiras -
pasiryžo nuversti Ceską. Tačiau negalėjo net
įsivaizduoti, kokių aukų pareikalaus jo rizikingas
sumanymas...

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

296 tomas. Serija įkurta 1990 m.

David A. Gemmell - THE KING BEYOND THE GATE

London, Legend, 1986

Copyright © by David Gemmell, 1985

Cover art copyright © by Stephen Youll, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2004

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

PROLOGAS

Sniegas padengė medžius, ir miškas laukė apačioje tarytum šalta, neprieinama nuotaka. Tarp uolų bei akmenų stovintis žmogus apžiūrinėjo šlaitą. Snaigės krito ant kailiu pamušto apsiausto ir plačių skrybėlės kraštų, bet stovintysis nekreipė dėmesio nei į sniegą, nei į kiaurai smelkiantį šaltį. Atrodė, lyg jis - paskutinioji gyva būtybė mirštančioje planetoje.

Vyras beveik norėjo, kad šitaip ir būtų.

Galų gale įsitikinęs, kad sargybinių aplinkui nėra, keliautojas atsargiai žengdamas nepatikimu šlaitu patraukė žemyn. Kūnas jau gerokai sustingo, žmogus žinojo ilgai nepratempsiąs tokiaime šaltyje. Reikėjo apsistoti, užsikurti ugnį.

Už nugaros iki pat debesų stiebėsi Delnocho kalnagūbris. Priešakyje driekėsi Skultiko miškas - tamsių padavimų, neišsipildžiusių svajonių ir vaikystės prisiminimų buveinė.

Miškas tylėjo, tik kartkartėmis trakstelėdavo ledo sukaustytas medis arba nuo apsunkusių šakų

tyliai pažirdavo sniegas.

Tenaka atsigręžė į savo pėdsakus. Kraštai jau apsitrynę - greitai visai užsnigs. Vyras nužingsniavo toliau skendėdamas liūdnose mintyse ir prisiminimų nuotrupose.

Pasislėpęs nuo vėjo nedidelėje oloje keliautojas užsikūrė laužą. Ugnis įsidegė, ant sienų ėmė šokčioti raudoni šešėliai. Tenaka nusimovė megztas pirštines ir virš ugnies ištrynė rankas, o paskui įniko trinti veidą varinėdamas sustingusį kraują. Karys norėjo miego, bet ola dar buvo nepakankamai įkaitusi.

“Drakono” nebėra. Tenaka palingavo galvą ir užsimerkė. Ananajis, Dekadas, Elijas, Belceris - visi žuvo dėl to, kad šventai tikėjo pareiga ir garbe. Todėl, kad neabejojo: “Drakonas” nenugalimas, ir gėris galų gale triumfuos.

Tenaka nusipurtė snaudulį ir įmetė šakelių į ugnį.

- “Drakono” nebėra, - garsiai ištarė vyras, ir balsas nuaidėjo oloje. Argi nekeista? Pasakė gryniausią tiesą, bet pats ja netiki.

Žvelgdamas į šokčiojančius liepsnų šešėlius žmogus regėjo priešais save marmurines savo rūmų Ventrijoje sienas. Ten nebuvo ugnies - atvirkščiai, vidinėse menėse viešpatavo vėsa: šaltas akmuo atremdavo sekinančios dykumos kaitros antpuolius. Tarp minkštų baldų ir kilimų šmirinėjo tarnai, nešini ledinio vyno ąsočiais bei kibirais vertingojo vandens, kuriuo liejo rožių bei žydinčių medžių sodą.

Žinią atnešė Belceris. Ištikimasis Belceris, naršiausias Tenakos vadovaujamo sparno kovotojas.

- Mes kviečiami į tėvynę, vade, - pasakė karys mindžikuodamas erdvioje bibliotekoje, visas aplipęs smėliu ir suplukęs po kelionės. - Maištininkai sutriuškino vieną Ceskos pulką šiaurėje, ir pats Baris mūsų šaukiasi.

- Iš kur žinai, kad Baris?

- Antspaudas, vade, Bario antspaudas. O laiške sakoma: "Drakonas kviečia".

- Bario jau penkiolika metų niekas neregėjo.

- Žinau, vade, tačiau antspaudas...

- Vaško gabalėlis dar nieko nereiškia.

- Man jis reiškia labai daug.

- Ir tu sugrįši į Drenajų.

- Taip, vade. O jūs?

- Kur tave nelabasis neša, Belceri? Iš praeities didybės beliko griuvėsiai. Pusžmogių įveikti neįmanoma. Ir kas žino, su kokiais dar piktavališkais burtais teks susidurti maištininkams? Atsipeikėk! "Drakonas" paleistas prieš penkiolika metų, o mes nuo to laiko nepajaunėjome. Aš tuomet buvau vienas iš jauniausių karininkų, o dabar man keturiasdešimt. Tau jau, ko gero, per penkiasdešimt - jei "Drakonas" vis dar egzistuotų, tave išleistų į atsargą ir paskirtų užtarnautą pensiją.

- Aš žinau, - Belceris sustojo išsitempęs. - Bet pareiga šaukia. Aš visą gyvenimą tarnauju Drenajui ir negaliu neatsiliepti šaukiamas.

- O aš galiu. Mūsų žaidimas pralaimėtas. Jei duosime Ceskai laiko, tironas pats save pražudys. Jis pamišėlis, visa galingoji valstybė kaipmat subyrės į gabalėlius.

- Nesu didis kalbėtojas, vade. Sukoriau du šimtus mylių, kad perduočiau jums šią žinią. Aš at-

vykau pas savo vadą, bet jo čia nėra. Prašau atleisti už sutrukdyimą, pone, - ir karys pasisuko į duris.

- Palauk, Belceri! - pašaukė Tenaka. - Jei turėtume bent menkutę viltį laimėti, aš mielai eičiau su tavimi. Tačiau jaučiu čia didžiulę klastą.

- Manote, aš nejaučiu? Manote, mes visi nejaučiame? - paklausė Belceris ir išėjo.

Pasikeitęs vėjas pūstelėjo olon blokšdamas sniegą į ugnį. Tenaka tyliai nusikeikęs išėjo laukan, nukirto kalaviju du krūmus ir uždengė angą.

Slinko mėnesiai, ir karvedys užmiršo "Drakoną", įsigilinęs į savo dvaro valdymą bei kitus neatidėliotinus reikalus.

Paskui susirgo Ilė. Jis tuomet lankėsi šiaurėje ir rūpinosi prieskonius gabenančių karavanų apsauga, bet gavęs žinią apie žmonos ligą išskubėjo namo. Gydytojai pasakė, esą jai karštinė, kuri greitai praeis, tad nerimauti nėra pagrindo. Bet moters savijauta vis blogėjo - tuomet gydytojai nustatė plaučių karštinę. Ilė nykte nyko, gulėjo plačioje jų lovoje trūkčiojamai kvėpuodama, o

kadaise nuostabiose akyse degė mirties ugnis. Tenaka praleido su ja visas dienas - kalbėjosi su mylimąja, meldėsi už ją, prašė nemirti.

Ligonei tarytum palengvėjo, ir vyras nudžiugo. Ilė pradėjo kalbėti apie šventę, kurią norėjo surengti, ir susimąstė, ką reikėtų pakviesti.

- Nagi, nagi, tęsk, - paprašė Tenaka ir pamatė, jog jos jau nebėra. Štai taip, per vieną akimirką. Dešimtmetis bendrų prisiminimų, vilčių bei džiaugsmų susigėrė kaip vanduo į dykumos smėlį.

Vyras pakėlė žmoną ant rankų, susuko į šiltą baltą skarą ir išnešė į rožių sodą.

- Aš myliu tave, - kartojo bučiuodamas plaukus ir sūpuodamas kaip kūdikį. Tarnai tylėdami stovėjo aplinkui - tik po poros valandų atskyrė Tenaką nuo žmonos ir nuvedė į jo apartamentus. Ten gulėjo užantspauduotas ryšulėlis: ataskaita apie kasdieninius reikalus ir laiškas nuo Estaso, jo valdytojo, kur šis patarinėjo, kaip panaudoti lėšas bei suminėjo naujienas, galinčias paveikti dalykinį gyvenimą.

Tenaka peržvelgė vagriečių naujovių, lentricių galimybių ir drenajų paikysčių sąrašą, kol pasiekė baigiamąsias eilutes:

Ceska sutriuškino maištininkus Sentrano lygumos pietuose. Tironas giriasi puikiai pavykusia eiline savo gudrybe. Padirbtu laišku nedorėlis atviliojo senuosius karius į tėvynę - matyt, bijojo "Drakono" nuo pat tų laikų, kai paleido jį prieš penkiolika metų. Dabar Ceskai nebėra ko bijoti - "Drakono" kovotojai sunaikinti visi iki vieno. Puszmogių galia kelia siaubą. Kokiame klaikiame pasaulyje gyvename!

- Gyvename? - pratarė Tenaka. - Mes gal ir gyvename - o jie mirę.

Vyras priėjo prie vakarinės sienos, kur stovėjo ovalus veidrodis, ir pasižiūrėjo į savo paties griuvėsius.

Atvaizdas irgi žvelgė į jį - įkypos šviesiai violetinės akys kaltino, suspaustose lūpose išryškėjo kartėlis ir įniršis.

- Keliauk namo, - ištarė atvaizdas, - ir užmušk Ceską.

1

Kareivinės stovėjo užneštos sniegu, išmušti langai žiojėjo kaip senos, neužgijusios žaizdos. Aikštė, kadaise suplūkta dešimčių tūkstančių kokių, dabar neteko lygumo - iš po sniego joje prasiikalė žolė.

Pačiam Drakonui irgi gerokai kliuvo: numušti akmeniniai sparnai, išlaužytos iltys, snukis išstepliotas raudonais dažais. Tenakai, sustojusiam priešais ir pagarbiai sustingusiam, atrodė, tarytum Drakonas verktų kruvinomis ašaromis.

Pažvelgus į aikštę Tenakos akyse sumirguliavo ryškūs vaizdai. Štai Ananajis varinėja kareivius šūkaliuodamas prieštaringas komandas, po kurių žmonės atsitrenkia vienas į kitą ir griūna.

“Apgailėtinos žiurkės! - riaumoja šviesiaplaukis gigantas. - Ir jūs dar drįstate vadintis kareiviais?”

Bet pamėkliškai balta dabartis užgožė spalvingą praeitį, ir Tenaka krūptelėjo. Vyras priėjo prie

šulinio, kur mėtėsi senas kibiras, vis dar prižištas prie pusiau sudūlėjusios virvės. Karys įmetė kibirą į šulinį, pralaužė ledą, ištraukė viršun ir nusi-nešė prie statulos.

Dažai valėsi sunkiai, ir Tenaka triūsė ištisą va-landą, kol švariai nugrandė akmenį savo durklu.

Galų gale nušoko ant žemės ir pasigėrėjo savo rankų darbu.

Net ir nuvalytas Drakonas atrodė apgailėtinas, netekęs ankstesnio išdidumo. Tenaka vėl prisiminė Ananajį.

- Gal ir gerai, kad numirei nesulaukęs šitos die-nos, - ištarė vyras.

Prapliupo lietus - ledinės jo adatos badė veidą. Užsimetęs ant peties maišelį Tenaka nubėgo į apleistas kareivines. Duris rado praviras, todėl įėjo į buvusias karininkų patalpas. Iš po kojų šmurkštelėjo žiurkė, bet Tenaka nė nežvilgterėjęs į graužiką patraukė koridoriumi toliau. Jis numetė maišelį į senąjį savo kambarį ir šyptelėjo pama-tęs židinyje sukrautas malkas.

Dekadas, jo adjutantas?

Ne. Tas žmogus nebuvo linkęs atlikinėti geranoriškų paslaugų. Aršų galvažudį Dekadą sutramdydavo tik geležinė "Drakono" drausmė ir tvirta jo paties ištikimybė pulkui.

Kas tuomet?

Netrukus Tenaka liovėsi perkratinėti atmintyje veidus. Vis tiek niekada šito nesužinos.

Per penkiolika metų medis, reikia manyti, išdžiūvo taip, kad degs net nerūkdamas. Tenaka pridėjo šakelių, ir ugnis kaipmat užsiliepsnojo.

Pakludamas netikėtam impulsui karys priėjo prie sienos skydo, dengiančio slėptuvę. Durelės, kadaise tyliai atsidarinėjusios paspaudus reikiama vietą, dabar sugirgždėjo pajudinus surūdijusią spyruoklę. Už skydo, seniai išimto akmens vietoje, atsivėrė niša. Ant galinės sienos puikavosi užrašas nadirų kalba:

Mes esam nadirai,

Mes nugalėtojai,

Plienu išmėginti,

Krauju aprašyti,

Amžinai jauni.

Tenaka nusišypsojo - pirmą kartą po daugelio mėnesių, ir širdį slegianti našta palengvėjo. Praslinkusių metų tarytum nė būti nebuvo - jis vėl išvydo save jauną, atvykusį į "Drakoną" tiesiai iš stepių, vėl pajuto įsmeigtus naujų bičiulių kari-ninkų žvilgsnius ir bemaž neslepiamą priešišku-mą.

Nadirų kunigaikštukas "Drakone"? Negirdėtas dalykas, daugelio manymu - netgi šventvagiškas. Tačiau Tenaka - nepakartojamas ir ypatingas at-vejis.

"Drakoną" įkūrė Magnusas Pinkliarezgys prieš šimtą metų, po Pirmojo Nadirų karo. Tuomet ga-lingasis karvedys Ulrikas atvedė savo kariauną prie Dros-Delnocho - pačios neįveikiamiausios pasaulio tvirtovės - sienų, bet Bronzinis Kuni-gaikštis su savaisiais kariais atrėmė ataką.

"Drakonas" privalėjo saugoti drenajus nuo bū-simų nadirų įsiveržimų.

Ir štai, kada išsipildė baisiausiai nuogaštavimai

ir dar neišbluko prisiminimai apie Antrąjį Nadių karą, į "Drakono" gretas priimamas klajoklis. Dar blogiau - tiesioginis paties Ulriko palikuonis. Ir karininkai neturėdami kitos išeities tiesiog įteikia jam kardą.

Kadangi nadiras jis tik pagal motinos liniją.

Pagal tėvą Tenaka yra Regnako Bastūno, Bronzinio Kunigaikščio palikuonis.

Šit ir supaisyk dabar, ar nekęsti šio kario, ar gerbti.

Kaip galima jausti neapykantą didžiausio drena-
jų didvyrio palikuoniui? Jaunųjų karininkų laukė nelengvas išbandymas, bet vyrukai stengėsi....